

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

หนึ่กรรม

คนไม่กลัวทุกข์ได้แต่ทุกข์นั้นแหละ คนไม่กลัวบาปได้แต่บาป เพราะของเหล่านี้มีอยู่ในโลก มีมาตั้งแต่เดิมมีมาประจำแต่ไหนแต่ไรมา เพราะฉะนั้นศาสนาจึงต้องมีเป็นน้ำดับไฟ ชะล้างสิ่งสกปรกเหล่านี้ ไฟคือพวกบาปพวกกรรม คนไม่มีบาปก็คือคนบุญ ใจสะอาด อยู่ไหนก็สะดวกสบาย ตายไปแล้วก็เป็นสุข คนทำบาปทำกรรมนี้อยู่ในโลกก็เป็นทุกข์ ตายไปแล้วก็เป็นทุกข์

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ฟังแต่ว่าทุก ๆ พระองค์มาตรัสรู้อันไหนจะต้องแสดงเรื่องบาปเรื่องกรรม กรรมแปลว่าการกระทำของสัตว์เพื่อจะเป็นบาปเป็นบุญ ขึ้นต้นขึ้นกรรมนี้แหละก่อน เป็นบาปเป็นกรรมเพราะการกระทำไม่ดี แล้วก็ผลขึ้นมาให้ได้รับความทุกข์ ความทรมาน ดูอย่างพระเวทที่ฆ่าลายพระพุทธเจ้า เพียงเท่านั้นก็เป็นบาปเป็นกรรมหนักหนา ท่านแสดงไว้ในตำราณี โอ้ย สะดุ้ง ๆ นะอ่านในตำรา หลวมหลาวเหล็กบาปกรรมไม่เหมือนเหล็กธรรมดา ทุกข์ด้วยอำนาจแห่งบาปแห่งกรรมในนรกไม่ได้ทุกข์ธรรมดาเหมือนเราทุกข์ ทุกข์ผิดแปลกไปหมด ไฟนรกก็ไม่เหมือนไฟธรรมดา เฉากี้ไม่เผาธรรมดา ฟังแต่ว่าไม่เหมือนเรา ๆ ท่านก็เอาไฟมาเทียบเท่านั้นแหละ อันนั้นลึกซึ้งและละเอียดมากยิ่งขึ้นกว่าไฟอันนี้อีก ไฟในเตาเรานี้ไม่เหมือน แต่ไม่มีอะไรจะเทียบก็เทียบไปอย่างนั้นแหละ ไฟนรกหลวมเอามากเทียบ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นับจากพระองค์แรกมาเลย ตรัสรู้อันไหนขึ้นมากจะมาแสดงเรื่องบาปเรื่องกรรม กรรมคือการทำของสัตว์ สัตว์เคลื่อนไหวตลอดเวลาเป็นการกระทำเคลื่อนไหวทางใจทางกาย ถ้าเป็นคนก็ทางวาจา ที่เรียกว่ากรรม กายกรรม วาจากรรม มโนกรรม แปลว่าการกระทำ แล้วก็บาปเป็นบุญขึ้นจากนั้น ผลของบาปของบุญก็เป็นสุขเป็นทุกข์ขึ้นในนั้นมากน้อยตามกรรมของตัวที่ตกลงไป

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่มีเว้น สอนแบบเดียวกันหมด สอนเรื่องนรกก็ดี สอนเรื่องสวรรค์ก็ดี พรหมโลกนิพพานก็ดี เรื่องบาปเรื่องกรรมก็ดี สอนแบบเดียวกันไม่มีเคลื่อนคลาดกันเลยทุก ๆ พระองค์ เพราะเห็นอย่างเดียวกันนี้จะเอาอะไรมาสอน ก็ต้องสอนอย่างที่เราเห็นอย่างเดียวกันนำมาสอน เห็นอยู่มีอยู่อย่างนั้น นำอันนี้มาสอนโลก

เพราะโลกจะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ บาปบุญคุณโทษนรกสวรรค์ นี่เป็นโลกคือหมู่สัตว์นั้นแหละเป็นผู้ไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ จึงนำธรรมะมาสอนโลกนี้ให้รู้บาปบุญรู้ดีรู้ชั่วรู้สุขรู้ทุกข์ เพื่อให้ได้ละเว้นในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย เราไม่เห็นท่านเห็นท่านมาบอก เราไม่รู้ท่านรู้ท่านมาบอก มาบอกสอนเรา ถ้าใครต่อต้านหาญทำลงไปก็ไปโดนเอาอย่างนั้นแหละไม่เป็นอย่างอื่น ต้องโดนเอา ๆ ถ้าใครเชื่อคนนั้นก็ค่อยหลบภัยไปได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งพ้นภัยไปได้โดยสิ้นเชิงดังพระอรหันต์ท่าน นี่คือผู้เชื่อพระพุทธเจ้า ใครไม่เชื่อก็จมลงไปเรื่อย ๆ

กิเลสมันไม่ให้เชื่อ ฟังเอานะ กิเลสเป็นข้าศึกของธรรม เป็นข้าศึกของความจริง กิเลสเป็นตัวจอมปลอมมันลบล้างความจริง เช่นว่านรกมีมันก็บอกว่าไม่มี มันหลอกสัตว์โลก สัตว์โลกก็ไม่เห็นอยู่แล้วก็ยิ่งเชื่อได้ง่าย ๆ ว่าสวรรค์ว่าบาปว่าบุญไม่เห็น เจ้าของก็ทำอยู่อย่างนั้นละ หากไม่เห็น มันมีดหรือไม่มีดมนุษย์เรา ทำอยู่หลับตาทำไม่เห็น ถ้าลืมตาทำก็รู้ว่าสิ่งนี้ดีนี้ชั่วไม่ทำ แต่มันหลับตาทำจึงไม่เห็น มันมีดหัวใจ ไม่เห็นในหัวใจนั้นแหละจึงทำ ทั้ง ๆ ที่เป็นสิ่งที่เป็นบาปเป็นกรรม อย่างฆ่าแกงกันอย่างนี้เป็นบาปเป็นกรรม มันลืมตาทำ ดานอกมันลืมตาในมันหลับ มันไม่เห็นบาปเห็นกรรมก็ไปจมเอา ๆ อย่างนั้นแหละ

มันหนามันแน่นจริง ๆ เรื่องกิเลส ไม่ใช่หนาธรรมดา หนาจนสัตว์โลกหลับตลอดเวลา ไม่มีเวลาตื่น ตื่นก็ตื่นแต่ร่างเฉย ๆ หัวใจไม่ตื่น ไม่ตื่นบาปตื่นกรรมไม่กลัวบาปกลัวกรรม มันก็ทำแต่บาปชนเอาแต่กองทุกข์มาใส่หัวใจเจ้าของ ตายแล้วก็จมลงไป ๆ นิมนต์พระมาทั่วประเทศไทยมา กุสลา ธมฺมา ๆ ลม ๆ แล้วไปอย่างนั้นละ ผู้นั้นมันจมไปแล้วกุสลา ธมฺมา ก็ไม่มีความหมายอะไรถ้าเจ้าของไม่ กุสลา ธมฺมา เจ้าของเสียตั้งแต่เวลามีชีวิตอยู่

กุสลา แปลว่า ธรรมยังบุคคลให้ฉลาด สร้างแต่ความดี แปลว่าอย่างนั้น อกุสลา ธมฺมา ธรรมที่ยังคนให้โง่ สร้างแต่ความชั่วช้าลามก เขาสร้างความดีเต็มบ้านเต็มเมืองไม่มองไม่ดูชอบใจแต่สิ่งนี้จะทำแต่สิ่งนี้อย่างเดียว ๆ สิ่งนี้คือความชั่ว ตายแล้วก็ชนเอาแต่ความชั่วมาเผาตัวเอง พุดแล้วเราสลดสังเวชนะ เพราะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันหมดในบรรดาธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ไม่มีอะไรจี๊ดจาง ไม่มีอะไรเบาบางลงไป มีน้ำหนักเท่ากันตลอดเวลา

เพราะสิ่งที่กล่าวถึงนั้นมีอยู่ตลอดเวลา ว่าบาปว่าบุญก็มีอยู่กับบุคคล ใครเอื้อมออกไปทำก็เป็นบาปทันทีเพราะทำบาป ทำบุญก็เป็นบุญ ทำบาปเป็นบาป ใครไม่กลัวก็ตกลงไป ๆ เรื่อย ๆ อย่างที่พระอานนท์ทูลถามคนไปสวรรค์กับคนลงนรกมีมากต่างกันอย่างไรบ้าง พระองค์ทรงแสดงว่า คนไปสวรรค์เท่ากับเขาโค คือโคตัวหนึ่งมันมี ๒ เขาเท่านั้นแหละ คนไปสวรรค์เท่ากับเขาโคแต่คนลงนรกเท่ากับชนโค ฟังซิ ชนมันมากไหมชนโค เขาโคมี ๒ เขา ชนโค

เต็มตัว นี่ละคนหลังไหลลงนรกเป็นอย่างนั้นละ เพราะไม่กลัวบาปกลัวกรรม ดูหัวใจใดก็มีแต่หัวใจล้าหาญต่อบาปต่อกรรม มีแต่หัวใจชนโค ๆ ทั้งนั้น ไม่มีหัวใจเขาโคเลยจะว่าไง พวกเราพวกชนโค พลิกแปลงเปลี่ยนแปลงให้เป็นเขาโคซิ มันแก้ได้เวลานี้ตายแล้วแก้ไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาสอนก็สอนแบบเดียวกันนี้ เพราะสอนตามสิ่งที่มี จะให้เลิศเลอไปยิ่งกว่านี้ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมอยู่แล้วจะเอาอะไรมาแข่ง ท่านสอนว่าอย่างไรก็จริงอย่างนั้น

คิดดูอย่างที่พระเจ้าสุปปพุทธะ เป็นพระราชบิดาของพระนางพิมพายโสธรา เป็นพ่อตาของพระพุทธเจ้าเรา ลูกชายไปก่อกรรมก่อเวรกับพระพุทธเจ้าอยู่ในเพศของพระ พระเจ้าสุปปพุทธะที่เป็นพ่อตาก็ก่อกรรมก่อเวรอยู่ข้างนอก จนกระทั่งสุดท้ายจะไปไม่ไหวจริง ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงออกอุทาน โอ้อโฮ กรรมของสัตว์ พระเจ้าตาของเรานี้สร้างกรรมหนักมากตายแล้วจะถูกแผ่นดินสูบ สูบที่ไหน พระเจ้าสุปปพุทธะก็ทราบว่าจะถูกแผ่นดินสูบ จะสูบเราที่ไหนได้ จะสูบภายใน ๗ วัน เอ้า วันคาร์บ ๕ คาร์บ ๖ เราจะขึ้นไปอยู่บนหอปราสาทชั้น ๗ แล้วแผ่นดินจะสูบเราได้อย่างไร

เรื่องก็ย้อนมาถึงพระพุทธเจ้าอีก ว่าพระเจ้าสุปปพุทธะพูดทำทนายพระองค์ว่า คำพูดของพระพุทธเจ้าไม่จริง ว่าพระเจ้าสุปปพุทธะจะขึ้นไปอยู่ชั้น ๗ แผ่นดินจะสูบได้อย่างไร เพราะฉะนั้น คำพูดของพระพุทธเจ้านี้จึงเป็นคำพูดที่เป็นโมฆะ โทกเชื่อถือไม่ได้ ทางนี้ก็ออกรับกันเลย ออย่าว่าแต่อยู่เพียงชั้น ๗ เลย ให้ไปอยู่ชั้นดาวดึงส์ก็ไปเถอะ ไม่มีใครเหนือกรรมได้ในโลกนี้ พระเจ้าสุปปพุทธะซึ่งเป็นพระเจ้าตาของเรานั้นจะต้องถูกแผ่นดินสูบ ที่เชิงบันไดหอปราสาทนั้นในวันคาร์บ ๗ ตอนเช้าแน่นอนไม่สงสัย นั้นปักลงไปเลยเที่ยวว่าภายในวันคาร์บ ๗ ที่เชิงบันได บอกเชิงบันไดด้วยตอนเช้า บอกขนาดนั้นแหละ

ที่นี้สะดุ้งละ ทางนี้ก็นำข่าวไปกราบทูลว่าพระพุทธเจ้าทรงแสดงอย่างนั้น เออ คราวนี้จะรู้สึกโทษสักชนิดหนึ่ง ตามปกติพระพุทธเจ้านี้รับสั่งอะไรแล้วไม่เคยเคลื่อนคลาด รับสั่งอย่างไรแล้วเป็นอย่างนั้น ๆ นี่เรื่องของเรานี้จะเป็นเรื่องเคลื่อนคลาดไปได้หรือ ทำให้คิดแล้วนะ อ่อนใจแล้วที่นี้ จะยังงไรเราก็จะขึ้นหอปราสาทชั้น ๗ แล้วแผ่นดินจะสูบเราด้วยวิธีใด ออยากรู้วิธีแผ่นดินสูบ ขึ้นไปอยู่หอปราสาทชั้น ๗

ที่นี้มีม้ามงคลตัวหนึ่งซี่ ม้าทรงของพระราชอาอยู่ห้องพระโรงคึกคะนองใหญ่วันนั้น ตั้งแต่เข้ามิดเลยเที่ยว ถีบคอกปึง ๆ ๆ เสียงลั่น เสียงอะไร เสียงม้าพระองค์นั้นแหละ เสียงม้ามงคล เอ้อ ม้าวันนี้ก็ชอบกลนะ คือธรรมตาม้านี้เวลาคึกคะนองขึ้นมาพระองค์ทรงลูบหลังเท่านั้น พระเจ้าสุปปพุทธะเจ้าของนั้นแหละลูบหลังแล้วก็สงบทันทีเลย วันนั้นอยู่หอปราสาทชั้น ๗ ละซิ ม้าก็คึกคะนองอยู่ข้างล่างลูบหลังไม่ได้ซิ เสียงมันดังขึ้นเรื่อย ๆ จวนเวลาเข้ามาเท่าไร

เสียงนั้นก็ยิ่งดัง

เสียงกรรมนั่นแหละไม่ใช่เสียงอะไร ม้าเป็นแต่เพียงตัวเหตุอันหนึ่งเท่านั้นเอง เป็นตัวนิมิตเครื่องหมายต่างหาก เครื่องหมายของกรรม ก็ยิ่งคึกคะนองขึ้นเหมือนท้องพระโรงจะแตกทีเดียว ก็โผล่ออกมาหน้าต่างละซีพระเจ้าสุปปพุทธะ โผล่ออกมาหน้าต่างมองลงไป พอโผล่ออกมาก็หล่นตุ้มเลยตกลงไปเชิงบันไดนั้นแผ่นดินสวบ ในเวลาที่ว่าสถานที่ที่ว่าด้วยไม่ผิดพลาดเลย

นั่นแหละคำพูดของพระพุทธเจ้าจึงได้มีพระนามว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ นี้แม่นยำเหมือนกันหมด ไม่มีเคลื่อนคลาดเลย เรียกว่า เอกนามก็ คืออะไรแปลว่าหนึ่งไม่มีสอง แปลแล้วว่าอย่างนั้นนะ อะไรคือหนึ่งไม่มีสอง คือพระพุทธเจ้าที่ทรงอุบัติครั้งละพระองค์เท่านั้นไม่มีสองเป็นคู่แข่งกันเลย เพราะการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าสอนโลกนี้ เป็นของที่ยากมากที่สุด ผู้ไม่สละเอาเสียจริง ๆ แล้วเป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ ต้องขาดวรรคขาดตอนล้มเหลวไปในกลางคันไปเสียไม่ได้ถึงจุดหมายปลายทาง เป็นของยากขนาดนั้นความมาเป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ส่วนมากมักล้มเหลว ตั้งความปรารถนาพุทธภูมิไว้ก็ล้มเหลว ๆ

ยกตัวอย่างไม่ใช่เป็นการดูถูกพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานะ เรายกเอาเป็นข้อเทียบเคียง ท่านก็ปรารถนาเป็นพุทธภูมิเหมือนกันพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี่ ครั้นปรารถนาไป ๆ พอภาวนาเข้าไปจะถึงเข้าด้ายเข้าเข็มจิตมั่นประหวัด ๆ ถึงพุทธภูมิ แล้วถอยออกมาเสีย พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่โรมันจะประหวัดถึงพุทธภูมิแล้วถอยออกมาเสีย ทีนี้ท่านก็เลยทอดธุระ เป็นพระพุทธเจ้าก็ดีเป็นสาวกก็ดี เป็นผู้สิ้นกิเลสด้วยกัน ก็ถึงนิพพานด้วยกัน เอาละเป็นสาวกก็เอาละ ไม่เป็นพระพุทธเจ้า เลยปล่อย เห็นไหม ท่านเลยปล่อยเสียไม่เอา

เรายกเป็นข้อเปรียบเทียบ ความยากความลำบากมันยากลำบากขนาดนั้นละ ทางสาวกง่ายกว่า เลยหมุนมาทางสาวก เอ้า เป็นสาวกก็สิ้นทุกข์เหมือนกันกับพระพุทธเจ้า พอปล่อยจากนั้นแล้วจิตก็หมุนตัวเข้าเลยท่านก็ผ่านไปเลย นี่ละความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นของเกิดได้ยาก อุบัติได้ยาก จึงเป็นได้ที่ละพระองค์ ๆ เท่านั้น นี่ก็เรียกว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสองคือพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมาเป็นศาสดาสอนโลกนี้ ได้เพียงครั้งละองค์เท่านั้น ไม่มากกว่านั้นเพราะเป็นของที่อุบัติได้ยากมากที่สุด ไม่มีอะไรยากมากกว่าความอุบัติของพระพุทธเจ้า

เอกนามก็ อันที่สองก็คือ พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จะเหมือนกันหมด ไม่มีความเคลื่อนคลาดเลย ทรงเล็งญาณดูยังงี้ ๆ ว่าเป็นยังงี้ก็เป็นอย่างนั้นนี่ที่สอง แล้วก็พระวาจาอีก ทรงรับสั่งอย่างไรแล้วเป็นอย่างไรรับสั่งไม่เป็นอื่น เรียกว่า เอกนาม

ก็ คือหนึ่งไม่มีสอง คืออะไร ก็คือพระพุทธเจ้าทรงอุบัตินี้หนึ่ง พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าหนึ่ง พระวาจาที่รับสั่งอะไรแล้วไม่มีเคลื่อนคลาดหนึ่ง เช่นอย่างสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วนี้ ก็ชอบไม่มีเคลื่อนคลาด สด ๆ ร้อน ๆ เป็นศาสดาแทนพระองค์ได้โดยสมบูรณ์เหมือนกัน เรียกว่า เอกนามก็

นี่พูดถึงเรื่องอำนาจแห่งกรรมมันทำ เป็นอย่างนั้นแหละ เป็นไปอย่างนั้นแหละ พระเจ้าสุปพุทธะก็เป็นไปอย่างนั้นได้ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นได้อีกเหมือนกัน เราไม่เชื่ออย่างพระพุทธเจ้าเราจะเชื่อใคร ก็แสดงว่าเราหนาที่สุดนะ องค์ศาสดาองค์เอก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเคารพนับถือเชื่อหมดเลย แต่เราเป็นมนุษย์ตัวเท่าหนูนี้เชื่อพระพุทธเจ้าไม่ได้ ยึดพระพุทธเจ้ามาเป็นสรณะของตัวเองด้วยความเชื่อถือและปฏิบัติตามเท่านั้นก็ไม่ได้แล้ว แสดงว่าพวกเรานี้หนามากจริง ๆ นะ ให้ไปพิจารณาตัวเอง

มันฝืนอยู่ตรงไหนแก้ตรงนั้น ฝืนตรงไหนคือกิเลสนั้นแหละ คือมารของเราเองมาทำลายเรา ให้เราแก้ตรงนั้น แก้จนกระทั่งถูกต้อง ๆ เพราะมารไม่มีอยู่ที่ไหน กิเลสมารก็กิเลสของเราเองมาเป็นมารสำหรับตัวเราเอง ให้พยายามแก้ไขกัน ถ้าลงเชื่อถือพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้วก็แสดงว่าหมดคุณค่าเสียจริง ๆ มนุษย์คนหนึ่ง ๆ ก็คือเรานี้แหละที่หมดคุณค่ามากที่สุด ไม่มีใครเกินถ้าเชื่อคนอย่างพระพุทธเจ้าไม่ได้ โลกทั้งโลกเขาเชื่อพระพุทธเจ้าได้ทั้งนั้น เขายึดพระพุทธเจ้าเป็น สรณ คัจฉามิ แต่เรายึดไม่ได้ ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าไม่ได้ทำอะไร มันเลยทุกอย่างแล้วนะ ให้แก้ไขตัวเอง

คำพูดของพระพุทธเจ้าเป็นเขตเป็นแดนเป็นฝั่งเป็นฝายเป็นหลักเป็นเกณฑ์ทุกอย่าง ไม่มีเคลื่อนคลาดจากหลักความจริง ๆ จึงเรียกว่าเป็นฝั่งเป็นฝาย กิเลสไม่มีฝั่งมีฝาย ลูกกลมตลอดเหมือนไฟได้เชื้อ ลูกกลมไปตลอด ไม้ก็ไม่มีลำเป็นลำตายไหม้ได้หมด แม้ที่สุดเหล็กก็ไหม้ได้ กิเลสเป็นอย่างนั้น กินไม่เลือกคือกิเลส กินไม่เลือก กินไม่พอ กินไม่อิ่ม คือกิเลส อะไร ๆ ก็ไม่อิ่ม อะไร ๆ ก็ไม่พอมันไม่เลือก เอ้า ไส้เข้าไปชิเข้าไปหาไฟ ไม่เลือกเผาเหล็กหมด อะไรเหล็กหมด

นี่ละไฟกิเลสตัณหามันอยู่ภายในจิตใจของใครมันก็กินไม่เลือกเหมือนกัน กินได้หมด กินไม่เลือก กินไม่อิ่มกินไม่พอ หิวโหยตลอดเวลา ความหิวโหยมันสร้างกองทุกข์ให้มากขนาดไหนก็ไม่รู้ตัวเอง หิวอยู่เรื่อย ๆ ทุกข์อยู่เรื่อย ๆ ตลอดไป พยายามสร้างธรรมะให้มีความอึดพอขึ้นภายในจิตใจ จิตใจจะได้เอิบอึด อยู่ที่ไหนก็สะดวกสบายคนมีบุญ

วาระสุดท้ายมันทั้งตัวกันนั้นแหละหมดโลกอันนี้ ไม่มีใครจะอยู่ค่าฟ้าได้นะ ตายด้วยกันทั้งนั้น เวลามีสีวิตอยู่อะไรที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเราที่เราจะนำมาเป็นประโยชน์ ประโยชน์

ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมให้รีบทำ ขวนขวายทำเสียในบัดนี้ ตายแล้วสลัดทิ้งหมดทุกอย่างนะไม่มีอะไรเหลือ ไม่ว่าญาติมิตรเพื่อนฝูงศฤงคารบริวาร ทรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของผลที่สุดร่างกายเจ้าของก็ทิ้ง เอาไปไม่ได้เลย ทั้งหมด นั่นละเรียกว่าตัดสิทธิ์ตัดขาดตัดญาติตัดมิตรสาโลहितติดพันขนาดไหนตัดหมด ผลที่สุดร่างกายก็ตัด ไม่มีอะไรเหลือเลยเวลานั้นก็คือเวลาตาย

เวลานี้เรายังไม่ตาย ให้พยายามสร้างคุณงามความดีไว้ ฝึกฝนอบรมตนให้ดี จิตใจไม่มีธรรมเป็นเครื่องยึดหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ คิดเมื่อไรพักอย่างนี้ให้มันเกิดความอบอุ่นซิ พอคิดถึงเรื่องตายนี้มันติดดิน มันจะเป็นจะตายเวลานั้นแล้วพอคิดถึงเรื่องความตาย ทั้ง ๆ ที่กลัวตายแล้วมันดันจะตายเวลานั้นด้วยซ้ำ มันกลัว นั่นแสดงว่าจิตไม่พอความดี ได้สร้างความชั่วไว้มากตายแล้วจมจริง ๆ ให้พยายามสร้างคุณงามความดี พอระลึกถึงความตายนี้กระหึ่ม ๆ ที่จะเร่งภาวนาความตายให้มากเข้า ให้ได้สติตั้งมากขึ้น ๆ แล้วก็อบอุ่น

ถ้าธรรมมีภายในจิตใจมากน้อยจะเป็นความอบอุ่นขึ้นมา พอคิดถึงเรื่องความเป็นความตายจิตของเราที่มีที่เกาะที่ยึดแล้วมันเย็นนะ สบาย....เย็นมีสละนะ ถ้าไม่มีสละมีแต่ความชั่วช้ำลามกอย่างเดียว พอคิดถึงเรื่องความตายมันจะเดือดร้อนมากที่สุดเลยนะ เงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่ได้ไปคิดแหละ มันคิดแต่เรื่องเจ้าของจะตาย คือมันเดือดร้อนมาก ไม่มีที่เกาะที่ยึด

มันต่างกันนะคนมีบุญกับคนมีบาป คนมีบาปคิดถึงเรื่องตายไม่ได้ ไม่ให้คิดไม่ให้พูดถึง ทั้ง ๆ ที่เจ้าของก็จะตายอยู่นั้นแหละหากไม่ให้พูดถึง พอพูดถึงมันเป็นไฟขึ้นมาทันทีในหัวใจ อย่างนี้แล้วยังไงก็แน่นอนที่จะจม พลิกตัวใหม่แก้ไขตัวใหม่ สร้างตัวให้เป็นคนดี สร้างคุณงามความดีด้วยการให้ทาน การรักษาศีล การภาวนาละชั่วทำดีไปโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าแก้ตัวเอง ที่นี้มาระลึกดูอีกความตายของเราเป็นยังไง ถ้ามันยังเดือดร้อนอยู่อีก เอาอีกเอาไม่ถอยความดีสร้างไม่ถอย

แล้วมาคำนวณอีกมาวัดมาดวงดู ถ้ามันยังมีความเดือดร้อนในเรื่องความตายอีก เอาอีกสร้างความดีให้พอ พออ่อนมาคิดที่นี้ เอาละที่นี้พอคิดถึงเรื่องความตาย ที่เกาะมีพร้อมแล้ว ที่ยึดมีพร้อมแล้ว สมมุติว่าอันนี้ขาดจับอันนี้ปุ๊บ อันนี้พังจับอันนี้ปุ๊บ มีที่ยึดที่จับ ร่างกายพังจับ บุญจับกุศลปุ๊บ อบอุ่นที่นี้ เมื่ออบอุ่นแล้วที่นี้ก็สร้างความดีเรื่อยไป ยิ่งอบอุ่น ระลึกถึงความตายทั้งวันยังสร้างความดีขึ้นทั้งวัน สร้างสติตั้งขึ้นทั้งวันภายในจิตใจ ความตายที่เคยเป็นภัยต่อตนเองกลับมาเป็นบุญเป็นคุณไปแล้วที่นี้ เย็นไปหมดเลย

พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็งงถึง ได้เขียนไว้แล้วในหนังสือ เราพูดออกจากเทปนั้นก็มา

เขียนใส่หนังสือแล้วว่ายังไม่อยากตายก็ยังมี หลวงตาบ๊วยยังไม่อยากตาย นุ่น ไปอยู่ภูเขาทง
อำเภอบ้านฝื่อ ลงมาจากภูเขามาพักอยู่ที่ตีนเขา ที่ว่าเขาเป็นโรค ที่นั่นเขาเรียกโรคช่อดอก เป็น
โรคช่อดอก เป็นสองวันสามวันตาย ๆ ถ้าใครเลย ๔ วันไปแล้วไม่ตาย มันจะตายอยู่ภายใน
สองวันกับสามวัน เป็นวันแรกก็ยังไม่ตาย พอวันที่สองเข้ามาเนี่ยส่วนมากตาย วันที่สองที่สามตาย
ถ้าที่สี่ที่ห้าไปแล้วก็ผ่านไปได้อันเป็นเหมือนโรคระบาดนะ เราไปเห็นด้วยตาของเรามันถึง
ประจักษ์นะ

เขานิมิตไป กุสลา ธมฺมา โอ๊ย จะตายมันไม่ได้ภาวนา ไปเฝ้าป่าช้านั้น ชนกันมาวัน
มาก ๘ ศพ วันน้อย ๓ ศพ ชนมาเผาผาง มีแต่โรคช่อดอกทั้งนั้น เหมือนกับโรคระบาด
นั้นแหละ สุดท้ายเราเลยไม่ได้มาวัด วัดอยู่ที่พักของเรานั้นแหละ พอตอนบ่ายนิดหนึ่งเขาก็มา
เอาไปแหละ เพราะส่วนมากเขาจะเผาศพตอนบ่ายเขาไม่เผาดอนเช้า เป็นประเพณีของภาค
อีสาน เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ตอนเช้าไม่ค่อยเผา-เผาดอนบ่าย ที่นี้ตอนบ่ายเขาก็มาลากเราไป ไป
ก็ไป กุสลา ธมฺมา คนนี้มันตายมันไปไหนมาทั้งวัน ถามหาแต่คนตายไปกุสลาให้เขา ถามหา
คนตายไอ้คนนี้มันตายมันไปไหนมาอยู่อย่างนั้น เลยไม่ได้กลับวัด

เดี่ยวศพนั้นมาเดี่ยวศพนี้มาอยู่อย่างนั้น เลยเฝ้าอยู่ป่าช้านั้นซิ เขาเรียกบ้านกะโหม-
โพนทอง สองบ้านนี้แหละ บ้านใหญ่หลังคาเรือนเป็นร้อย ๆ ตาย โอ๊ย ตายเหมือนอุบัติเหตุ
วันมากวันละ ๘ ศพ วันน้อยวันละ ๓ ศพ นี่ก็กุสลาทั้งวัน สุดท้ายก็มาเป็นเจ้าของเอง ไปกุสลา
ให้เขาที่นี้เวลาเจ้าของจะตายไม่มีใครกุสลาให้ เราต้องกุสลาเราเอง พอเป็นขึ้นมันรู้ อ้อ เป็น
โรคอย่างนี้เองที่ว่าช่อดอก เป็นแล้วที่นี้เรา ชัดเข้าข้างในเหมือนหอกเหมือนหลาวแทงประสาน
กันในหัวอก หายใจแรงไม่ได้นะ ยิ่งจามนี้สลบไปเลย พวกจามนี้ไม่ได้ เวลาเราจามมันพุ่งอย่าง
นี้สลบไปเลย พอมันเป็นขึ้น โอ๊ย ตายที่นี้ใช่แล้ว อ้อ โรคช่อดอกเป็นอย่างนี้เองมาเป็นเราแล้วที่
นี้

ไปกุสลาให้เขาก็บอกเขาที่ป่าช้เลย ที่นี้มากุสลาให้ไม่ได้แล้วอย่าไปนิมนต์นะ นี่เป็น
แล้วเวลานี้ เป็นอย่างนี้แหละ เข้าใจแล้วเรื่องช่อดอกเป็นอย่างนี้เอง เหมือนหอกเหมือน
หลาวก็เล่าให้เขาฟัง มันทิ่ม หายใจแรงก็ไม่ได้ พอบอกเขาแล้วก็กลับไปวัดมันก็เอาใหญ่เลย
เราไม่อยากตายตอนนั้น ตอนที่ไม่อยากตายก็บอกว่าไม่อยากตาย แต่ให้เดือดร้อนไม่เดือดร้อน
หากยังไม่อยากตาย ความไม่อยากตายนี่เป็นอารมณ์ของใจ โห ถ้าเราตายตอนนี้แล้วก็อย่าง
นั้นแหละ มันไม่สมมักสมหมายถ้าตายตอนนี้ ไม่สมความปรารถนาเต็มภูมิ ยังไม่อยากตาย

แต่ที่นี้เรื่องโรคอันนี้มันไม่ฟังชื้ออยากตายไม่อยากตาย มันทิ่มเข้าไปเรื่อย ๆ ๆ สุดท้ายก็
ย้อนกลับมา อยากตายไม่อยากตายเมื่อถึงกาลมันแล้วมันจะต้องเป็นของมัน เราจะมัวไป

พะวักพะวนกับความอยากตายไม่อยากตายอยู่ทำไม มันเป็นอย่างนั้นก็พิจารณาซิ อริยสัจนี้เราเคยพิจารณามาแล้วตั้งแต่สมัยนั้น ๆ เวลานี้ขึ้นเวทีแล้ว เหมือนเวทีที่เราได้สู้กันมาแล้ว ก็เวทนาอันเก่าไม่ใช่หน้าไหนมาจากไหน เอาขึ้นเวทีเลยเป็นกับตายก็รู้กันที่นี่ อย่าไปหมาย

พอว่านั้นก็หมุนจิตเข้ามาปั๊บใส่กันเปรี้ยว ๆ ปล่อยทั้งหมดเรื่องเป็นเรื่องตายไม่สนใจสนใจแต่ความจริง เอาความจริงออกมาหน้า ๆ จะเป็นก็ตามจะตายก็ตามขอให้รู้ความจริง ให้ตายกับความจริง เป็นก็เป็นกับความจริง ตายก็ตายกับความจริง ไม่ตายกับความกลัวความกลัวอะไร มันก็ใส่กันผิง ๆ ผ่านได้นะ ผ่านได้ในคืนวันนั้นสด ๆ ร้อน ๆ นะ มันจึงทำให้คิดอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้าไม่ใช่เป็นโรคระบาดทำไมหมากันออกมาวันหนึ่ง ๗ ศพ ๘ ศพ มันเหมือนโรคระบาดเหมือนโรคอหิวาต์นี้ ถ้าว่าเป็นโรคระบาดเวลาเป็นในเราไม่เห็นเป็นอย่างนั้น

พิจารณาเข้าไป ๆ เวลาทุกขเวทนามันโหมตัวเข้ามาเป็นอย่างนี้นะ มันเหมือนภูเขาทั้ง ๔ ด้านมาทับ เราอยู่ตรงกลาง ทางนี้ก็หมุนเข้ามา ๆ ทับเราอยู่ตรงกลาง ตรงกลางนี้คืออริยสัจมันก็ชดอยู่ตรงนี้ซิ มันก็เบิกออก ๆ ภูเขา ๔ ทิศนั่นมันเบิกออก ๆ ตามต้อนกันพิจารณากันจนกระทั่งสุดขีด หายไปในปัจจุบันเลย จนกระทั่งแน่ใจว่า เอ้อ ที่นี่ไม่ตาย ขนาดนั้นนะ คือเอาปัจจุบันเลยนะถอนกันในปัจจุบันเลย ด้วยอำนาจแห่งการพิจารณาอริยสัจนี้ แล้วมันถอนกันในปัจจุบันในคืนวันนั้น ๖ ทุ่มกว่า ตั้งแต่หัวค่ำถึงหกทุ่ม มันถอนกันได้ แล้วก็แน่ใจเลยว่าที่นี่ไม่ตาย กำหนดดูตรงไหนไม่มีอะไรมาแผ้วมาพานความรู้ของเราที่สนุกพิจารณาอยู่นี้เลย วางไปหมด ร่างกายที่มันเสียดมันแทงนี้หายเจ็บหมด แล้วหายไปตั้งแต่บัดนั้นเลยจนกระทั่งถึงปานนี้จะว่าไป

ถ้าว่าเป็นโรคระบาดมันจะหายได้ยังไง ถ้าว่าไม่เป็นโรคระบาดทำไมมันชนกันมา หรือว่าโรคแบบลักษณะเดียวกัน เหมือนโรคคนแก่ว่างั้นเถอะนะ โรคคนแก่มันก็แก้ด้วยกันตายด้วยกัน อันนี้ไม่ใช่โรคระบาดมันโรคคนแก่ อันนี้มันก็จะไปโรคแบบเดียวกันกระมัง โรคที่ว่านี้ มันโรคแบบเดียวกันตายในระยะเดียวกัน ดินฟ้าอากาศคงจะมาผ่านให้เป็นพิษเป็นภัยอันใดอันหนึ่งแล้วขึ้นมาในระยะเดียวกัน ชนกันออกมา ๆ นี่เห็นชัด

นี่พูดถึงเรื่องยังไม่อยากตาย ก็บอกชัดเจนไม่อยากตาย ตอนนั้นยังหวังยังโยอยู่ แต่จะว่าหวังสมบัติเงินทองข้าวของไร่นาตะกร้าเหมือนญาติเหมือนโยมก็ไม่หวัง หวังเพื่อนหวังฝูงอะไรก็ไม่หวัง หวังแต่มันจะค้างอยู่ในทุกซ์เท่านั้น มันจะไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการ หวังเท่านั้นยังไม่อยากตาย ขอให้ถึงจุดหมายปลายทางแล้วไปเมื่อไรไปได้ทั้งนั้น นั่นความหวัง หวังเท่าไรเรื่องทุกซ์ก็ยิ่งโหมตัวเข้ามา ๆ อ้าว ความหวังเป็นหวังตายมันเกิดประโยชน์อะไรละ เรื่องทุกขเวทนาประเภทนี้เราก็เคยพิจารณามาแล้ว มันเวทนาหน้าไหน ก็เวทนาหน้าเก่าอริยสัจอัน

เก่า เอ้า ถึงกันวันนี้ ถึงไหนถึงกัน เป็นก็ตามตายก็ตามเราจะไม่สนใจ จะสนใจแต่ความจริงล้วน ๆ เท่านั้น มันก็ใส่กันเปรี้ยว หมุนตัว ก็มันเคยขึ้นเวทีมาแล้วมันจะถอยเมื่อไร พอปล่อยปุ๊บก็เข้ากันเลยซัดกัน มันถึงได้เบิกออก ๆ พอเบิกออกแล้วมันก็หายในปัจจุบัน

ถ้าว่าเป็นโรคระบาดมันจะหายได้หรือ มันไม่หายนี่มันก็ต้องตาย อันนี้มันหายได้ในปัจจุบันเห็นประจักษ์อยู่อย่างนี้จะว่าไง อันนี้เราเห็นประจักษ์ชัดในเจ้าของ มีที่หมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ คนทั้งแผ่นดินมาโกหกแบบไหนเราก็ไม่เชื่อ เราจะเชื่อเราคนเดียวนี้เท่านั้น นี่ละที่ว่าอจลศรัทธา เมื่อถึงขั้นตายตัวแล้วเอาอะไรมาอนก็ไม่ขึ้น นี่ความเชื่อในธรรมหลักปัจจุบันคือ อริยสัจ เป็นตายอะไรได้รู้จนชัดเจนแล้วเราจะเชื่ออะไรยิ่งกว่าเชื่ออันนี้ละมันก็ลงได้ซิ

นี่พูดถึงเรื่องความตาย ถ้ามันจะตายจริง ๆ คิดถึงเรื่องความตายมันเดือดร้อนอยู่แล้ว ให้รับสร้างมโนธรรม ไม่งั้นกิเลสตัวนี้แหละจะไปสังหารเราไปทำลายเรา ไปตามรั้งความเรา บีบบังคับเรา เอาบุญเข้าไปแก้ เอาคุณงามความดีเข้าไปแก้ สร้างความดีให้หนาแน่นขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วความกลัวตายนี้จะเบาลง ๆ เบาจริง ๆ นะไม่ใช่พูดเล่น เวลาประจักษ์ในหัวใจแล้วจะไม่กลัวตาย ตายเมื่อไรก็ไปเถอะเป็นแต่เพียงว่าเราไม่ได้บุญมากกุศลมากให้สมภูมิของเราที่ต้องการสมความปรารถนาที่ต้องการเท่านั้น ถ้าเสียใจก็เสียใจเพียงเท่านี้ไม่เป็นความเสียหาย เสียใจอย่างนี้

แต่เสียใจที่ว่าไม่ได้สร้างอะไรไว้เลยนี้เสียหายมาก ยิ่งเดือดร้อนมาก พอตายแล้วก็บึ้งลงเลย ผู้ที่ไม่เสียใจ เอ้า มาเมื่อไรพร้อมที่จะรับเรื่องความตาย เพราะทราบแล้วว่าเกิดกับตายเป็นคู่กันมาตั้งแต่วันเกิดแล้ว จะสงสัยไปไหน จะดิ้นรนไปไหน ตายก็ตายที่นี้ เกิดก็เกิดที่ร่างกายนี้ ตายก็ตายที่นี้ รู้กันที่นี้ มันก็หายห่วง

นี่พูดถึงเรื่องความกลัวตายอย่าว่าแต่โลกเลย เราเองผู้สอนโลกอยู่เวลานี้เราก็ก้าวเหมือนกันกลัวตาย คือยังไม่อยากตาย จะว่ากลัวตายจริง ๆ มันก็ไม่กลัวนะ เป็นแต่เพียงยังไม่อยากตาย ให้มันได้อันนั้นเสียก่อนวางใจเถอะ แล้วค่อยไปเมื่อไรก็ไปเถอะ แต่ที่มันยังไม่ได้ พอหลังจากนั้นแล้วมันไม่เห็นกลัวนี้ เอ้า พูดจริง ๆ กลัวก็ไม่กลัว กล้าก็ไม่กล้า อยู่ตามหลักธรรมชาติ เพราะฉะนั้นจึงกล้าสอนคนละซิ สอนออกมาจากหัวใจจริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างถอดออกมาจากหัวใจมาสอน ใครจะเชื่อก็เชื่อไม่เชื่อก็สุดวิสัย พระพุทธเจ้าท่านโปรดสัตว์จะเรียกว่าสัตว์นี้โปรดไม่ได้แล้ว ไอ้เราก็เป็นสัตว์อยู่แล้วไม่ทราบว่าจะโปรดใครต่อใครได้หรือไม่ได้ก็สุดเท่านั้น กรรมของสัตว์เท่านั้นละ กรรมของเขากรรมของเรา

เอ้า หันหน้าไปไหว้พระ วันนี้เทศน์นานนะ